

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22Co/137/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8116205698
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8116205698.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Michala Boroňa v spore žalobkyne: L. Č., S.. XX.XX.XXXX, N. M. XXX XX P. XX, právne zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom Sov. hrdinov 163/66, Svidník, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s. so sídlom Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, právne zastúpený: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o. so sídlom Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 47 234 679 v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 229,37 eura, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 14C/97/2016-171 zo dňa 25.09.2019 jednohlasne takto

rozhodol:

- I. Potvrďuje sa rozsudok vo výrokoch I. a III.
- II. Stranám sporu sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov (ďalej len súd prvej inštancie) rozhodol takto, cit.:

„I. žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyňu sumu 229,37 EUR spolu s 5 % - tným ročným úrokom z omeškania od 08.04.2016 do zaplatenia, v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku,

II. v prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a,

III. p r i z n á v a žalobkyňu nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 % s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.“

2. Súd prvej inštancie citoval ustanovenia § 100 ods. 1, § 107 ods. 1 a 2, § 451 ods. 1 a 2, § 456 a § 489 Občianskeho zákonníka.

3. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie v predmetnej veci rozhodol rozsudkom zo dňa 12.01.2018 tak, že žalobu z dôvodu premlčania uplatneného nároku zamietol. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa odvolanie, pričom Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 21.08.2018 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Poukázal na to, že podľa § 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, veriteľ nemôže od spotrebiteľa požadovať úrok a poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere. V danej zmluve nie je uvedený žiaden úrok, ani poplatky, preto tieto nemohol žalovaný požadovať, a tieto platby sú teda bezdôvodným obohatením žalovaného. V súvislosti s bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru, ako aj aplikáciou 10-ročnej objektívnej premlčacej lehoty na tento prípad, súd prvej inštancie v

celom rozsahu odkázal na odôvodnenie odvolacieho súdu, ktorý uviedol, že cit.: „v danom prípade má za to, že objektívna premlčacia doba je 10 ročná, pretože bezdôvodné obohatenie žalovaného považuje súd za úmyselné. Je dôvodné predpokladať, že žalovaný minimálne vedel, že neuvedením výšky úrokov z úveru a poplatkov priamo v zmluvách o spotrebiteľskom úvere nastane zákonom predpokladaná sankcia, t.j. že veriteľ (žalovaný) nebude môcť od dlžníka (žalobkyne) žiadať úrok z úveru a ani iné poplatky, a pre prípad, že to tak urobí, bol s uvedenou zákonnou sankciou uzrozumený (dolus indirectus, tzv. nepriamy úmysel).“ V súvislosti s počiatkom plynutia subjektívnej premlčacej lehoty súd vypočul samotnú žalobkyňu, ktorá sa jednoznačne vyjadrila, že prvýkrát sa o možnosti vymáhať bezdôvodné obohatenie dozvedela v januári roku 2016 a žaloba v tejto veci bola podaná 21.03.2016, preto nárok nie je premlčaný z dôvodu uplynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej lehoty. V súvislosti s plynutím tejto lehoty súd prvej inštancie poukázal na to, že podstatná je preukázaná, teda reálna vedomosť žalobkyne o možnosti vymáhať bezdôvodné obohatenie, čo v danom prípade predstavuje január roku 2016. V súvislosti s výškou uplatneného nároku poukázal na to, že žalobkyňa súdu predložila doklady preukazujúce jednotlivé úhrady, pričom žalovaný ani nenamietal výšku uplatneného nároku, preto ju považoval za nespornú a priznal žalobkyni ňou uplatnenú sumu 229,37 eura, čo predstavuje rozdiel medzi žalobkyňou realizovanými platbami vo výške 1.723,10 eura a výškou úveru vo výške 1.493,73 eura. Súd tento nárok priznal spolu s 5 %-tným ročným úrokom z omeškania, teda nie s 8,05 %-tným ročným úrokom z omeškania tak, ako si to uplatnila žalobkyňa, keďže sa jedná o samostatný nárok z titulu vydania bezdôvodného obohatenia a žalovaný sa dostal do omeškania až nasledujúcim dňom po doručení žaloby, teda v danom prípade 08.04.2016

4. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) a úspešnej žalobkyne, ktorá mala neúspech iba v nepatrnej časti ohľadom príslušenstva uplatnenej pohľadávky, priznal nárok voči žalovanému v rozsahu 100 %.

5. Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Uviedol, že napriek rozhodnutiu súdu prvej inštancie zastáva názor, že žalovaná suma je premlčaná v celom rozsahu a to z nasledovných dôvodov. V konaní považoval za nevyhnutné prihliadať aj na nové ustanovenie § 54a zákona č.40/1964 Zb., ktoré súd v konaní nezohľadnil. Vo vzťahu k objektívnej 10-ročnej premlčacej dobe uviedol, že za zásadné pri posudzovaní úmyselnosti bezdôvodného obohatenia žalovaného, považoval uznesenie Najvyššieho súdu SR 1Cdo/238/2017 zo dňa 18.10.2018. Krajský súd v Prešove, ktorý vychádzal z 10-ročnej objektívnej premlčacej lehoty podľa Najvyššieho súdu SR rozhodol nesprávne a k uvedenej problematike dovolací súd uviedol nasledovné: „Samotné všeobecné skutočnosti o profesionálnom podnikateľskom postavení nebankových subjektov v oblasti poskytovania úverov a doterajšia súdna prax týkajúca sa ochrany spotrebiteľov v obdobných prípadoch samé o sebe nemôžu bez ďalšieho zakladať nepriamy úmysel veriteľa“. Zároveň považoval za dôležité podotknúť, že subjektívna premlčacia doba musí plynúť v rámci objektívnej doby, ktorú nemožno prekročiť. Nie je možné domáhať sa svojho nároku po márnom uplynutí objektívnej doby a odvolávať sa na neuplynúcu dvojročnú subjektívnu dobu. Zmluva medzi žalobcom a žalovaným bola uzatvorená v roku 2007, kedy judikatúra vo veciach spotrebiteľských sporov nebola natoľko obsiahla a rôznorodá ako v súčasnosti. Žalovaný je subjektom poskytujúcim úvery za účelom výkonu podnikateľskej činnosti. Je preto zrejmé a prirodzené, že za poskytnutie úveru požaduje na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere odplatu vo forme úrokov a poplatkov. Je nedôvodné a nepreukázané zastávať názor, že žalovaný mal záujem úmyselne neuvádzať do zmluvy náležitosti vyžadované § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z., pretože táto skutočnosť by pre neho znamenala len sankciu v podobe bezúročnosti a bez poplatkovosti poskytnutého úveru. Úmyselné bezdôvodné obohacovanie sa pri subjekte poskytujúcom úvery preto na základe vyššie špecifikovaných skutočností považujeme za vylúčené. Ohľadne plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej doby žalovaný uvádza, že za jej začiatok možno považovať práve deň, kedy sa vykonali prvýkrát úhrady bez domnelého právneho dôvodu, keďže skutkové okolnosti boli žalobcovi známe. Žalobca vedel, že plní zo zmluvného vzťahu, vedel koľko plní a komu plní, keďže pri posudzovaní subjektívnej doby sa nevyžaduje mať znalosť právneho posúdenia veci, ale mať znalosť skutkových okolností vzťahu, z ktorého sa žiada bezdôvodné obohatenie vydať. Žalobca uhradil sumu požičanej istiny splátkou splatnou dňa 16.05.2008, kedy došlo k splateniu úverovej zmluvy. S ohľadom na vyššie uvedené nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia je po dátume 16.05.2010 premlčaný v subjektívnej premlčacej dobe. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody žalovaný navrhol, aby odvolací súd prihliadol na žalovaným vznesenú námietku premlčania žalovanej sumy v celom rozsahu a rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne aby rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a priznal žalovanému náhradu trov prvostupňového i odvolacieho konania.

6. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že namietané odvolacie dôvody žalovaného nie sú opodstatnené.

7. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok v kontexte s namietanými nesprávnymi skutkovými zisteniami a nesprávnym právnym posúdením veci, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (pozri napr. Ústavný súd SR, sp. zn. II.ÚS 78/05).

8. Žalovaný namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie ohľadom posúdenia ním vznesenej námietky premlčania vo vzťahu k 10-ročnej objektívnej a subjektívnej premlčacej dobe pri bezdôvodnom obohatení.

9. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

10. Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

11. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa ako dlžníka a žalovaný ako veriteľ uzavreli Úverovú zmluvu, ktorá bola žalobkyňou podpísaná dňa 09.08.2007 a žalovaným dňa 03.08.2007. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 45.000,- Sk (1.493,73 eura). Žalobkyňa ako dlžníčka sa zaviazala vrátiť veriteľovi predmetný úver v 72 mesačných splátkach vo výške 1.399,- Sk (46,44 eura), s konečnou výškou úveru 100.728,- Sk (3.343,56 eura) s RPMN vo výške 36,50%, ktoré bude uhrádzať formou poštovej poukážky. Súčasťou zmluvy boli aj na samostatnej listine Úverové zmluvné podmienky spoločnosti A. G. V., L..V... Ďalej sa v spise nachádzajú kópie poštových poukážok, ktorými žalobkyňa platila žalovanému mesačné splátky (č.l. 7). Z prehlásenia Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS zo dňa 21.01.2016 vyplýva, že v novembri 2015 sa žalobkyňa osobne dostavila do sídla združenia, kde ju informovali, že je potrebné zabezpečiť všetky podklady týkajúce sa úverov. Po zabezpečení listinných dôkazov a oboznámení sa s podkladmi, ktoré združeniu predložila, ju informovali o náležitostiach spotrebiteľských zmlúv, neprimeraných odplatách a úrokoch za úvery, ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi, o rozhodnutiach súdov, ktoré sa týkajú spotrebiteľských zmlúv.

12. Odvolací súd v danej veci už raz rozhodol, keď uznesením zo dňa 21.08.2018, č.k. 22Co/38/2018-122 zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a vrátil mu vec s úlohou zaoberať sa nepriamym úmyslom žalovaného nadobudnúť od žalobkyne úžerné úroky aj vo svetle rozhodnutí súdov k neprimeranosti úrokov, a teda vytvoriť najmä pre žalovaného priestor na procesnú obranu a umožniť stranám procesné práva v súvislosti s novým názorom na začiatok premlčacej doby, novo posúdiť subjektívnu premlčaciu dobu od momentu, kedy sa žalobkyňa dozvedela o relevantných skutkových okolnostiach pre podanie žaloby, a teda o skutku nie zo zmluvy, ale o skutku z porušenia práva, teda o všetkých skutkových zložkách bezdôvodného obohatenia.

13. Pokiaľ ide o plynutie subjektívnej premlčacej doby, odvolací súd zotrváva na svojom názore, podľa ktorého rozhodujúcim pre začiatok jej plynutia je deň, kedy sa spotrebiteľ skutočne dozvedel o bezdôvodnom obohatení.

14. Zákon pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby predpokladá to, kedy sa dotknutá osoba dozvedela o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal. Nie teda čas, od kedy sa dozvedieť mala a mohla s poukazom na to, že mala poznať právo. Každý je povinný poznať právo, no nikomu nemožno nanútiť

povinnosť, aby to právo vedel aj správne aplikovať. Právny poriadok slová „vedieť mal a mohol“ pritom obsahuje v iných prípadoch, no na účely začiatku premlčacej doby ich nestanovil.

15. Existuje preto obava, že nedôsledným výkladom zákonného termínu „dozvie“ sa potiera rozdiel medzi objektívnou a subjektívnou dobou. Najzávažnejšie negatívne následky by nastali v prípade rozumovo menej vyspelých osôb, ktorým by sa nanútila povinnosť poznať aplikáciu práva bez ohľadu na úroveň ich mysle (OGH 3Ob592/77) „Na slabomyslenosť podľa § 879 Abs 2 Z 4 ABGB je potrebný menší stupeň slabosti mysle ako taký, ktorý má za následok nesvojprávnosť“.

16. „Za rozhodujúci pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby pre uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia je potrebné považovať deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získal. Nie je pritom rozhodujúce, že oprávnený mal možnosť dozvedieť sa potrebné skutočnosti už skôr. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje skutočná (preukázaná), nielen predpokladaná vedomosť oprávneného.“ (Pozri rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/145/2004, sp. zn. 1Cdo/67/2011, R 25/1986).

17. Inými slovami povedané, nemožno prikázať všetkým bez rozdielu úrovne mysle byť „advokátom“, aj keď ani u advokátov nemožno vylúčiť, že sa o bezdôvodnom obohatení dozvedia až s odstupom času po vykonaní plnenia. Relevanciu má teda to, od kedy sa dotknutá osoba dozvie, že plniť nemala a nie že plnila.

18. Pre začiatok plynutia subjektívnej doby je rozhodujúce poznanie skutkových okolností (ani nie tak právneho posúdenia), no okolností nie zo zmluvy, ale okolností z porušenia práva, v danom prípade z bezdôvodného obohatenia (okolnosť, že došlo k porušeniu zákona, o výške bezdôvodného obohatenia a príčinnej súvislosti medzi prvými dvoma okolnosťami). Zdá sa teda, že nepostačujú pochybnosti, ale „dozvedenie“ sa o skutkových okolnostiach bezdôvodného obohatenia (do pozornosti tiež Nález ÚS ČR II. 2460/17 zo dňa 19.03.2018).

19. Súd prvej inštancie po vrátení veci doplnil dokazovanie tým, že vypočul samotnú žalobkyňu, ktorá sa jednoznačne vyjadrila, že prvýkrát sa o možnosti vymáhať bezdôvodné obohatenie dozvedela v januári roku 2016. Preto správne súd prvej inštancie ako začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby ustálil január 2016, kedy sa žalobkyňa dozvedela o bezdôvodnom obohatení od združenia na ochranu spotrebiteľov. Žalobu podala žalobkyňa dňa 21.03.2016, čo znamená, že v čase podania žaloby subjektívna premlčacia lehota ešte neuplynula.

20. Pokiaľ ide o 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu, odvolací súd konštatuje, že žalovaný ako osoba podnikajúca na finančnom trhu má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému poskytuje svoje služby, a preto možno od neho očakávať, že vo vzťahu k nemu sa bude správať poctivo. V predmete činnosti má okrem iného i poskytovanie úverov a pôžičiek nebankovým spôsobom, teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov.

21. Je dôvodné preto predpokladať, že žalovaný minimálne vedel, že neuvedením podstatných náležitostí vyžadovaných zákonom č. 258/2001 Z. z. v zmluve o spotrebiteľskom úvere nastane zákonom predpokladaná sankcia, t.j. bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru a pre prípad, že to tak urobí, bol s uvedenou zákonnou sankciou uzročený (dolus indirectus, tzv. nepriamy úmysel). Zákon č. 258/2001 Z. z. platný a účinný od 01.10.2001 už od jeho prvej účinnosti obsahoval povinnosť uvedenú v ustanovení § 4 ods. 5 a to uvádzať v zmluvách úroky a poplatky, inak veriteľ od spotrebiteľa nemôže požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Predmetná zmluva bola uzavretá v roku 2007, tzn. už v šesťročnej dobe podnikania žalovaného v oblasti poskytovania úverov, kedy po celý čas platila zákonná nevyvrátiteľná fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutých úverov v prípade absencie uvedenia úrokov a poplatkov. Jeho konanie preto nemožno hodnotiť inak, ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech (porov. rozsudok Krajského súdu v Prešove z 12. decembra 2011, sp. zn. 7Co/84/2011, tiež rozsudok Krajského súdu v Prešove z 21.1.2013, sp. zn. 2Co/9/2012). Žalovaný ako profesionál v poskytovaní úverov pokiaľ neuviedol podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, musel vedieť, že tým spôsobom bude inkasovať od žalobkyne úroky, na

ktoré nemá právo. Ak tieto úroky napriek tomu inkasoval, musel si byť vedomý, že sa na úkor žalobkyne obohacuje.

22. Konanie žalovaného pri uzatváraní zmluvy, ktorý nerešpektoval ustanovenia zákona slúžiace na ochranu spotrebiteľa, nemožno považovať za súladné s dobrými mravmi. Jeho konanie preto nemožno hodnotiť inak, ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. S ohľadom na okolnosti prípadu možno uzavrieť, že úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobcu bol daný už od uzatvorenia zmluvy, ktorej návrh koncipoval žalovaný a predložil ho na podpis žalobkyne, a teda bol daný aj v čase, kedy došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného. Zákonodarca pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení počítá s desaťročnou objektívnou premlčacou dobou, ktorá sa počítá odo dňa, keď k nemu došlo (§ 107 ods. 2 OZ).

23. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na písomné pripomienky Komisie EÚ k návrhu na začatie prejudiciálneho konania podaného tunajším súdom vo veci Súdneho dvora EÚ sp. zn. C-485/19, podľa ktorých článok 6 ods. 1 a článok 7 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekálnych podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vo svetle zásady efektivity vykladať v tom zmysle, že mu odporuje taká vnútroštátna úprava, v zmysle ktorej spotrebiteľ, ktorý uplatňuje svoj nárok na vrátenia bezdôvodného obohatenia vzniknutého plnením spotrebiteľa na základe nekalej zmluvnej podmienky, má pre uplatnenie objektívnej premlčacej doby desať rokov od momentu, keď k bezdôvodnému obohateniu došlo povinnosť dokázať, že veriteľ úmyselne porušil práva spotrebiteľa.

24. Odvolací súd vo vzťahu k tvrdeniu žalovaného, že súd prvej inštancie neprihliadol na ust. § 54a Občianskeho zákonníka uvádza, že prijatím zákona č. 343/2018 Z. z. z 27.11.2018 sa doplnil Občiansky zákonník o nové ustanovenie § 54a, podľa ktorého: „Premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať a ani ho platne zabezpečiť; ustanovenie § 151j ods. 2 tým nie je dotknuté. Zmeniť obsah premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy, nahradiť ho novým právom alebo obnoviť jeho vymáhateľnosť možno len na základe právneho úkonu dlžníka, ktorý o premlčaní vedel.“ Podľa prechodných ustanovení k prijatému zákonu sa konanie, predmetom ktorého je pohľadávka vzniknutá zo spotrebiteľskej zmluvy a začalo sa pred účinnosťou tohto zákona (05.12.2018), dokončí podľa doterajších predpisov (§ 879v Občianskeho zákonníka). V tomto prípade bolo konanie začaté ešte pred účinnosťou zákona č. 343/2018 Z. z. (21.03.2016), a tak sa dokončí podľa právnych predpisov účinných v čase začatia konania.

25. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a v súvisiacom výroku III. o trovách konania ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 a 2 CSP).

26. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že žalobkyňa bola úspešná, no v priebehu odvolacieho konania jej žiadne preukázateľné trovy nevznikli a žalovanému ako procesne neúspešnej strane nárok na náhradu trov odvolacieho konania nevznikol. Odvolací súd vychádza z čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúceho procesnú ekonomiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy konania nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania.

27. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolať musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).